

ÜÇ
Arkadaş
BİR FİLM

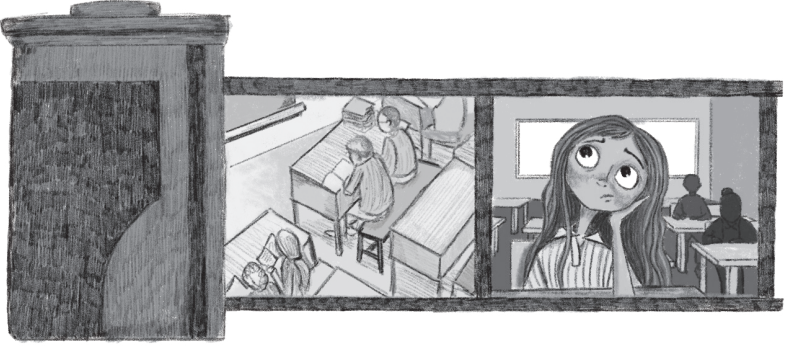
SÖZCÜKLERİN
KAMERA
ARKASI

FERHAT
TAŞTEKİN

ÇİZER:
A. GÜLFEM ÖZER

UYANIŞ

“Sanat, ruhumuzu uyandırmanın ve bilincimizi genişletmenin bir yoludur.”

Anonim

“Eceeeeeee!”

“Hı? Ne? Efe... Efen... Efendim öğretmenim?”

“İkidir sana sesleniyorum, burada mısın?”

Ece hiçbir şey söylemedi. “Saç modeliniz hakkında düşünüyordum.” diyemezdi. Gerçi aklındaki tek şey öğretmenin saçları değildi. Genellikle kafasında çok fazla düşünce olur ve bunlar hep birbirine karışırdı.

Düşünceler... Başkalarına ilgisiz görünebilecek ama yalnızca Ece'nin onları birbirine bağlayabildiği düşünceler... Mesela bugün, okul servisinin önünde neden “Kınalı” yazdığını merak ediyordu. Servis şoförü Asım amcanın saçları ve bıyıkları kızıl diye ona “Kınalı” denilmesi Ece'ye saçma, hatta kırıcı geliyordu. Asım amcanın bundan neden rahatsız olmadığını anlamaya çalışıyordu. Çünkü kendisi, okuldaki bazı öğrenciler birbirlerine lakap taktığında çok rahatsız oluyordu. Asım amca ise bu durumdan mutlu görünüyordu. Ece bunu anlamakta zorlanıyordu. Sırasına oturduğunda aklına yeni bir düşünce geldi: *Keşke sıralarımız daha rahat olsa!* Çünkü bugün pek uykusunu alamamıştı. Rahat bir uyku çekemese bile en azından rahat bir yerde oturmak istiyordu.

Ardından annesinin her sabah onu uyandırmak için verdiği uğraşlar sonucunda bazı günler kahvaltıya ne kadar gergin oturduğu aklına geldi. Sonra da *babam çok çalışıyor, son zamanlarda onu pek göremiyoruz, annem sadece bana değil, bu duruma da kızıyor olmalı*, diye düşündü Ece. Böyle düşünmek onu biraz rahatlattı. Bu sırada aklının diğer köşesinde canlı duran uyku meselesini “Keşke bende de DEC2 adlı gen olsa... Bu gene sahip kişiler günde yalnızca birkaç saat uyusalar bile uykusuzluk çekmiyormuş.” deyip kapatarak zihninin en azından bazı köşelerini boşaltmayı istemişti. Çünkü kafasının içi gitgide okullarının herkesin birbirine çarparak sağa sola koştuğu koridoruna benziyordu.

“Öh, öh... Yine nereye daldın acaba?”

“Özür dilerim, öğretmenim. Aklıma bir şey geldi de...”

“Yoksa sunum ödevin için bir fikir mi buldun?”

Öğretmeni şaka yapmıştı ama Ece'den cevap gelmeyince konuşmasına devam etti.

“Sunumun için bir konu belirledin mi?”

Ece başını iki yana salladı.

“Hayır, öğretmenim.”

“Bu hafta bitmeden herkes konusunu seçmiş olsun. Unutmayın, projeyi iki ya da üç kişilik gruplar hâlinde de yapabilirsiniz. Tek isteğim, hem öğretici hem de eğlenceli bir sunum hazırlamanız.”

Dersle ilgili bir konunun nasıl hem eğlenceli hem de öğretici olabileceğini Ece henüz kavrayamadığından bir türlü konusunu belirleyememişti. Ayrıca herhangi bir ekip arkadaşı da yoktu. *Belki birkaç kişi olursak daha iyi olur*, diye düşünüp sınıfa şöyle bir göz gezdirmeye başladı.

Pelin...

Başarılı bir öğrenciydi. Muhtemelen güzel bir konu bulup iyi bir sunum hazırlayabilirdi. Ama Ece'yle aynı ekipte olmak ister miydi? Hiç sanmıyordu. Pelin büyük ihtimalle Gizem ve Yazgı'yla çalışacaktı. Ece onlarla takılmak için yeterince havalı değildi. Zaten konuştukları konular da Ece'ye sıkıcı geliyordu. Bunu daha önce birkaç kez onları dinlerken fark etmişti.

Tarık...

Tarık'ın herhangi biriyle grup çalışması yapabileceği fikri, Ece'ye imkânsız geliyordu. Tarık, başkalarıyla birlikte çalışırken hep sorun çıkarıyordu. Ece, sınıf arkadaşları futbol oynarken bile Tarık'ın çoğu zaman sahayı terk ettiğine şahit olmuştu. Bu sebeple onu ikna etmeye çalışmak bile vakit kaybıydı.

Manas...

Ece, Manas'ın diğer erkeklerle birlikte futbolle ilgili bir sunum hazırlayacağına o kadar emin-

di ki... Eminim, futbol terimlerine Türkçe karşılık bulacakları bir sunum yaparlar, diye düşündü.

Ozan...

Ece, Ozan'ın herhangi bir konuda sunum yapabileceğini sanmıyordu. Yıllardır aynı sınıfta olmalarına rağmen Ece, Ozan'ın sesini dahi neredeyse hiç duymamıştı. Sadece gerektiğinde konuşan tiplerdendi. *Sanırım daha geveze biri işime yarardı*, diye düşündü. Mesela Mete gibi... *Mete nerede?*

Mete...

Diline düşmeyegörün. Zaman zaman insanları bıktırmasına, tüm gevezeliği ve kurnazlığına rağmen aslında oldukça sevilen biridir. *Muhtemelen biri onu çoktan ekibine almıştır*, diye düşünürken Mete'nin sınıfta olmadığını fark etti.

“Manas! Mete nerede?”

“Mete hafta sonu düşüp bacağı kırmış diyorlar. Okula gelemeyecekmiş.”

“Tüh... Bu kötü oldu. Belki de iyi... Gelse zaten benimle aynı ekipte yer almazdı. Şimdi en azından hiçbir ekipte olmayacak. Gevezeliği diğer ekipleri fazla suskun ya da sıkıcı gösterebilirdi.”

Ece sınıfın kişilik tahlilini yapadursun, öğretmenin sesi uğultuyu bir bıçak gibi havada kesti.

“Yarına kadar herkes sunumunu kiminle ha-

zırlayacağını bana bildirsin. Konu bulmak içinse daha önünüzde koca bir hafta var.”

Bir anda tüm sınıf elini havaya kaldırdı.

“Biz hazırız!”

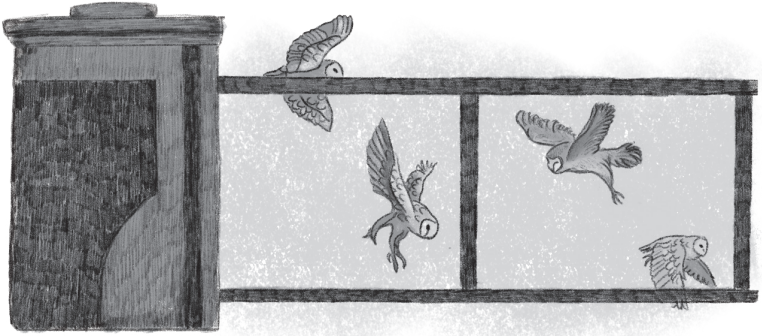
“Bizim grubumuz tamam, öğretmenim!”

“Ben tek başıma bir sunum hazırlayacağım.”

Anlaşılan herkes çoktan plan yapmıştı. Ece hariç... *Ben de tek başıma yapayım o hâlde, ne yapalım*, diye geçirdi içinden Ece. O sırada öğretmen, grupları not ediyordu. Ece adını yazdırmayan biri daha olduğunu fark etti: Ozan.

Ozan’la birlikte çalışmaktansa tek başıma sunum yapmak daha iyi, diye düşündü Ece. *Evet, bu daha mantıklı.*

KUKUMAV KUŞU

*Bazı ülkelerde baykuřlara “ruh kuşu” dendiđini
biliyor muydunuz?*

“Ooo, hanımefendi bugün erkenci.” Annesi, Ece’nin mutfak masası üzerinde bir şeyler karalamasından yola çıkarak ödev yaptığını düşünmüştü. Ne var ki bunun için akşam yemeğini beklememiş ve çoktan tabletine dalmamış olmasına ise şaşırılmıştı.

“Bir sunum hazırlamam gerekiyor, anne.” dedi Ece. Sesi biraz endişeli çıkmıştı.

“Ne hakkında sunumun?”

“Henüz karar vermedim aslında. Türkçe dersi için bir sunum yapacağız. Öğretmenimiz hem öğretici hem de eğlenceli olmasını istiyor.”

“Ne güzel!” dedi annesi. “Eminim harika bir sunum hazırlayacaksın, canım. Az önce bir şeyler yazıyordun. Aklına gelen fikirleri mi yazdın?”

“Hayır, şimdilik kâğıtta sadece düşünürken çizdiğim kareler, dikdörtgenler ve çiçekler var.”

“Merak etme, güzel bir konu bulacağını biliyorum.”

“Slayt hazırlayabildiği için kendini kıta keşfetmiş bir kâşif zannedenlerin olduğu bir sınıfta, sunumumu beğendirmekte çok zorlanacağımı sanmıyorum ama yine de farklı bir şey olsun istiyorum.”

Annesi kahkahayla karşıladı bu cevabı.

“Tamam, farklı bir şey yapmak istemen çok güzel ama bence bu kadar peşin hüküm vermemelisin.”

“Nasıl yani?”

“Yani daha ortada hiçbir şey yokken kendinden bu kadar emin olman başına dert açabilir. Kendine güvenmen çok güzel, evet. Ama yine de bu, öz güvenden çok ön yargıya benziyor. Bu düşünce tarzı başarını engelleyebilir, unutma. Ayrıca, arkadaşların hakkında böyle konuşman onları üzebilir veya küçümsediğini düşünmelerine neden olabilir. Senin öyle düşünmediğini biliyorum. Yine de bazı sözcükleri seçerken dikkatli olmalısın.”

Ece, annesinin haklı olduğunu biliyordu. Fakat ne yapacağını da nasıl yapacağını da bilmiyordu. Tek istediği, başkalarının yaptığına benzemeyecek bir şey yapmaktı. Aslına bakılırsa bu, Ece için takıntı bile sayılabilirdi. Kimsenin yapmadığını yapmak, kimsenin sevmediğini sevmek, hep farklı olma isteği...

Ece, dinlemekten keyif aldığı müzik grupları popüler olursa onlardan sıkılır hatta neredeyse düşmanları olurdu. Sevdiği bir film ya da hoşlandığı bir kitap başkalarının beğenisini kazanmışsa onun için eski değerinde olmazdı. Sevdiği şeyin başkaları tarafından sevilmesini istemez, başkalarının sevdiği şeyi bırakın sevmeyi, tanımaya dahi çalışmazdı. Bu yüzden de hep yeni şeyler

arardı. Bu durum onu zaman zaman yaratıcı kılsa da çoğu zaman yalnız kılıyordu. Ne var ki Ece bu durumdan rahatsız değildi.

Ece; Pelin, Gizem ve Yazgı'yı dinlemişti. Üç kız arkadaşı, ünlü bir Koreli şarkıcının konser kıyafeti hakkında uzun uzun konuşmuşlardı. Bu konuşma Ece'ye çok sıkıcı gelmişti. O günden sonra Ece, bazen insanlarla hiç konuşmamanın daha iyi olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Bu sebeple çoğu şeyi yalnız yapmaya alışmıştı. Bu sunumda da tek başına, herkesten farklı ve güzel bir şey ortaya koyabilirdi. Buna inanıyordu. Tek yapması gereken ne yapacağını belirlemektir.

“Ece! Sen hâlâ odana gitmedin mi?”

Annesi akşam yemeğini hazırlamak üzere mutfağa döndüğünde Ece'yi aynı yerde oturur vaziyette bulunca şaşırılmıştı. Ece oldukça dalgın görünüyordu.

“Ne düşünüp duruyorsun bakalım kukumav kuşu gibi? Aklına bir fikir gelmedi mi?”

“Kukumav kuşu ne, anne?”

“Bir tür kuş sanırım. Daha önce hiç merak etmemiştim. Çok kullanılan bir deyim. Baksana internetten.”

Ece arama motoruna “kukumav kuşu” yazdı.

“Baykuşgillerden, Avrupa, Asya ve Kuzey

Afrika’da yaşıyan, kahverengi tüylerinin üzerinde beyaz benekleri olan, başını 180 derece çevirebilen bir tür baykuş.”

“Ee, ben baykuşa mı benziyorum yani?”

Annesi gülererek yanıtladı:

“Hayır, canım. ‘Kukumav kuşu gibi düşünüp durmak’ bir deyim. Üzüntülü bir şekilde düşünmek demek.”

“Ama neden bu kuşu seçmişler?”

Ece arama motoruna yeniden “kukumav kuşu” yazıp arattı. Bu kez görsellere bakıyordu.

“Baksana, hiç de üzgün görünmüyor. Sıradan bir baykuş.”

“Bilmiyorum canım ama mutlaka bir sebebi vardır.”

“Acaba ilk kim yaptı bu benzetmeyi?”

Ece projeyi bir süreliğine unutmuş, annesiyle sohbete dalmıştı. Sonra birlikte sofrayı hazırlamaya koyuldular. Babası bu kez geç kalmamış, tam vaktinde gelmişti. Hep beraber sofraya oturdular.

“Baba! Sen hiç kukumav kuşu gördün mü?”

“Bilmem, nasıl bir şeymiş kukumav kuşu?”

“Bir tür baykuş sanırım.”